

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 września 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	sędzia Elżbieta Czaja (spr.)
Sędziowie	sędzia Małgorzata Pasek sędzia (del.) Jacek Chaciński
Protokolant: st. prot. sądowy Kinga Panasiuk-Garbacz	

po rozpoznaniu w dniu 16 września 2020 r. w Lublinie

sprawy M. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury pomostowej

na skutek apelacji M. G.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 25 kwietnia 2019 r. sygn. akt VIII U 266/18

oddala apelację.

Jacek Chaciński Elżbieta Czaja Małgorzata Pasek

Sygn. akt III AUa 479/19

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 22 listopada 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił M. G. prawa do emerytury pomostowej z uwagi na nieudowodnienie przez ubezpieczonego na dzień 1 stycznia 2009 r. okresu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art.3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych (Dz.U. z 2017 r., poz. 664 ze zm.) wynoszącego co najmniej 15 lat.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył ubezpieczony wnosząc o jej zmianę poprzez uznanie, że został udowodniony co najmniej 15-letni okres pracy w warunkach szczególnych wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, a w konsekwencji przyznanie prawa do emerytury pomostowej. Wskazał, iż w jego ocenie wykonywał prace w warunkach

szczególnych w myśl załącznika nr 1 do ustawy o emeryturach pomostowych, będąc zatrudnionym w (...)Sp. z o.o. w latach 1983-2000.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy domagał się jego oddalenia.

Wyrokiem z dnia 25 kwietnia 2019 r. Sąd Okręgowy w Lublinie oddalił odwołanie M. G. od zaskarżonej decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L..

Podstawą wyroku były następujące ustalenia.

M. G. urodził się w dniu (...) W dniu 27 października 2017 r. zwrócił się do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z wnioskiem o przyznanie prawa do emerytury pomostowej. Do wniosku dołączył m.in. świadectwo pracy z dnia 31 marca 2000 r. wystawione przez Zakład Usług (...) Sp. z o.o. w upadłości w L., z którego wynika, iż ubezpieczony był zatrudniony u tego pracodawcy (oraz u jego poprzedników prawnych) w okresie od 29 grudnia 1983 r. do 31 marca 2000 r. jako ślusarz remontowy, operator urządzeń klimatyzacyjnych i odpylających oraz mistrz i w okresie od 19 grudnia 1983 r. do 1 grudnia 1999 r. (z wyłączeniem okresów urlopów bezpłatnych) wykonywał prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jako ślusarz (Dział III poz. 1 pkt 12 Wykazu A Zarządzenia nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 roku z późn. zm.), operator (Dział XIV poz. 9 pkt 2 Wykazu A Zarządzenia nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 roku z późn. zm.) oraz mistrz (Dział XIV poz. 24 pkt 1 Wykazu A Zarządzenia nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 roku z późn. zm.) (świadectwo pracy – k. 8 a.e.). W oparciu o zgromadzoną dokumentację organ rentowy wydał w dniu 22 listopada 2017 r. zaskarżoną w niniejszym postępowaniu decyzję.

Sąd Okręgowy podkreślił, że M. G. został zatrudniony w Zakładach (...) w L. od dnia 29 grudnia 1983 r. na okres próbny do dnia 11 stycznia 1984 r., w pełnym wymiarze czasu pracy jako ślusarz remontowy. Następnie w dniu 12 stycznia 1984 r. wnioskodawca zawarł z Zakładami (...) w L. umowę o pracę na czas nieokreślony na tym samym stanowisku. Od początku zatrudnienia powierzono mu czynności związane z zapewnieniem poprawnego działania urządzeń wentylacyjnych, klimatyzacyjnych i odpylających, stanowiących elementy zapewniające odpylanie pieców odlewniczych. Takich pracowników w Zakładzie było zatrudnionych około szesnastu. Ubezpieczony świadczył pracę na terenie hali zakładu w L. przy ulicy (...). Praca odbywała się w ruchu ciągłym, na trzech zmianach. Na hali pracowali odlewnicy, mechanicy i elektrycy. Znajdowały się tam dwa piece, które przygotowywały surówkę i dwa piece indukcyjne, które surówkę topiły. Do obowiązków odwołującego należało niwelowanie pochodzącego z pracy pieców zapylenia na hali produkcyjnej i niedopuszczanie do zanieczyszczenia powietrza na zewnątrz. Zarówno na hali produkcyjnej, jak też i na zewnątrz, znajdował się szereg filtrów suchych i mokrych. Filtry i skorelowane z nimi urządzenia wentylacyjne były napędzane energią elektryczną. Zadaniem wnioskodawcy było codzienne sprawdzanie wszystkich filtrów, których na zewnątrz było około 16, każdy o wymiarach 3 metry wysokości, 5 metrów długości oraz 3 metry głębokości. Wewnątrz hali znajdowało się kolejnych 8 filtrów pod piecami, a także dodatkowych 8 filtrów wyciągowych na dachu hali. W każdej jednostce było ponadto kilkadziesiąt rękawów filtracyjnych. Nad wszystkimi ich rzędami były dysze ze sprężonym powietrzem, które uderzało w rękawy filtracyjne. Powietrze regulowało się specjalnymi zaworami, których było nawet kilkaset. Urządzenia filtracyjno – wentylacyjne były słabej jakości i wnioskodawca musiał często także wymieniać membrany gumowe. Pod filtry były komory spustowe, gdzie zbierał się pył z pieców, pochodzący z wytapianej w piecach surówki. Metalowe ślimaki zbierały pył do worków plastikowych, które ubezpieczony miał za zadanie ręcznie wynosić na zewnątrz. Worek taki po napelnieniu ważył około 30 kilogramów. Dziennie wnioskodawca wynosił kilkaset takich worków. Zdarzały się sytuacje, że zerwaniu ulegały łańcuchy kół zębatach wentylatorów, które M. G. zakładał na miejsce lub w przypadku uszkodzenia wymieniał. Mechanicy wykonywali tylko prace spawalnicze. Odwołujący pracował w zapaleniu, hałasie, oparach z pieców wypalających stal i żeliwo. Na hali panowała ponadto wysoka temperatura – około 50 stopni C. w lecie i około 30 stopni C. w zimie. Praktycznie codziennie zdarzały się sytuacje, że kanały wentylacyjne zapychały się zawieszonym pyłem. Wówczas ubezpieczony wchodził do środka filtra i ręcznie wygarniał pył łopatami, oświetlając otoczenie pracy latarką zamontowaną na kasku, tzw. „czołówką”. Raz w tygodniu wymieniał worki filtracyjne. W tym celu musiał wejść do komory filtracyjnej. W zakładzie pracy wnioskodawcy były też stosowane filtry mokre, w których pył przetwarzał

się w błoto, które odwołujący wygarniał łopatą i wywoził w sposób częściowo zmechanizowany. Częściej zapychały się jednak filtry suche. Filtry były napędzane wentylatorami, które miały wirniki. Wirniki te ubezpieczony codziennie czyścił metodą ręczną, przyrządem podobnym do gracki. Raz w tygodniu wymieniał także zużyte wirniki, który trzeba było rozkręcić, wymienić psujące się elementy i skręcić. Czyścił też przewody odprowadzające pyły – było to kilkaset metrów rur prowadzących od pieców do filtrów. Były to rury stalowe, posiadające do około 1,5 metra średnicy. Ostatnim bezpośrednim przełożonym wnioskodawcy był A. W.. M. G. otrzymywał dodatek z tytułu pracy w warunkach szczególnych, a także zupy regeneracyjne (zeznania wnioskodawcy – k. 27v-28v. w zw. z k. 40-40v. a.s.; zeznania świadka P. F. – k. 35v.-36 a.s.; zeznania świadka R. R. – k. 39v.-40 a.s.; akta osobowe wnioskodawcy – k. 13 a.s.).

Sąd pierwszej instancji zaznaczył, że od dnia 15 lutego 1985 r. ubezpieczony został zaangażowany na stanowisku operatora urządzeń klimatyzacyjnych i odpylających. Wykonywał nadal te same czynności, co uprzednio. W okresie tym w zakładzie pracy wnioskodawcy stanowisko operatora urządzeń klimatyzacyjno – odpylających zajmował także R. R., zatrudniony w latach 1984 - 2000 w tym charakterze. Pracował on w jednej brygadzie z wnioskodawcą. Następnie od dnia 1 marca 1994 r. odwołującemu powierzono stanowisko mistrza. W praktyce wykonywał ciągle te same czynności, dodatkowo nadzorując pracowników zajmujących się podobnymi zadaniami. Sprawdzał instalacje wentylacyjne, pokazywał podległym pracownikom co naprawić, dokonywał także wpisów w zeszycie odnośnie prac wykonywanych na danej zmianie, co zajmowało mu codziennie około pół godziny. W okresie tym z ubezpieczonym pracował m.in. P. F., zatrudniony w latach 1992-2000. Wnioskodawca był wówczas jego przełożonym (zeznania wnioskodawcy – k. 27v-28v. w zw. z k. 40-40v. a.s.; zeznania świadka P. F. – k. 35v.-36 a.s.; zeznania świadka R. R. – k. 39v.-40 a.s.; akta osobowe wnioskodawcy – k. 13 a.s.).

Sąd Okręgowy zwrócił uwagę, że w okresach od 24 października 1988 r. do 30 listopada 1988 r., od 1 lutego 1989 r. do 30 września 1989 r., od 1 sierpnia 1990 r. do 15 sierpnia 1990 r. oraz od 1 lipca 1993 r. do 30 września 1993 r. M. G. przebywał na urloпах bezpłatnych, udzielanych mu na zasadzie art. 174 k.p. (świadcetwo pracy – k. 8 a.e.).

Powyższy stan faktyczny Sąd pierwszej instancji ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach organu rentowego oraz w aktach osobowych wnioskodawcy, a także na podstawie zeznań ubezpieczonego i przesłuchanych w sprawie świadków. Sąd uznał za wiarygodne dowody z wymienionych wyżej dokumentów. Zostały one bowiem sporządzone w przepisanej formie, w oparciu o obowiązujące w dacie ich wydania przepisy prawne oraz wydane przez kompetentne osoby w ramach przysługujących im uprawnień. W ocenie Sądu dokumenty znajdujące się w aktach osobowych, w tym angaże i pisma pracodawcy, w sposób rzetelny obrazowały przebieg zatrudnienia M. G., albowiem były sporządzane na bieżąco. Brak było podstaw do odmówienia im waloru wiarygodności.

Zdaniem Sądu Okręgowego zeznania wnioskodawcy oraz świadków zasługiwały na obdarzenie wiarą w całości, gdyż znajdowały potwierdzenie w zachowanych dokumentach oraz wzajemnie się uzupełniały, korelując ze sobą nawzajem, jak również i z powołaną dokumentacją. Z racji wykonywanych obowiązków i pełnionych funkcji, wskazani świadkowie mieli możliwość poczynienia bezpośrednich spostrzeżeń odnośnie rodzaju wykonywanych przez wnioskodawcę czynności, ich stałego i powtarzalnego charakteru. Zgodnie zeznali, że ubezpieczony wykonywał analogiczne czynności przez cały okres zatrudnienia w Zakładach (...) w L. oraz u podmiotów będących następcami prawnymi tegoż pracodawcy. Podali, jakimi czynnościami odwołujący zajmował się w pełnym wymiarze czasu pracy, będąc zatrudnianym na poszczególnych stanowiskach. Świadcetwo ci byli zatrudnieni na stanowiskach umożliwiających dokonanie spostrzeżeń co do rodzaju codziennych czynności pracowniczych M. G., a stałość i powtarzalność tych zdarzeń spowodowały, iż okoliczności świadcetwa przez odwołującego pracy zostały przez nich zapamiętane na tyle dobrze, że mimo upływu czasu byli oni w stanie odtworzyć je w sposób wystarczająco szczegółowy. Z racji wykonywanych obowiązków pracowniczych świadkowie znali podział organizacyjny zakładu pracy, zakres obowiązków i rodzaj wykonywanych czynności przez wnioskodawcę na poszczególnych stanowiskach.

Sąd dodał, że zeznania te korelowały w tym zakresie z relacjami samego wnioskodawcy. M. G. przedstawił istotne dla sprawy okoliczności, jak zakres czynności na zajmowanych przez siebie stanowiskach, i wystarczająco szczegółowo opisał, na czym one polegały. Sąd Okręgowy podkreślił, iż pominął jako niewiarygodne jedynie twierdzenia wnioskodawcy, iż prace w warunkach szczególnych wykonywał do dnia 31 marca 2000 r., a nie jak stwierdza to

świadczenie pracy – do dnia 1 grudnia 1999 r. Nie uwzględnił również subiektywnej oceny ubezpieczonego, że wykonywane przez niego czynności w całym wskazywanym okresie zatrudnienia powinny zostać zaliczone do pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu unormowań zawartych w przepisach ustawy o emeryturach pomostowych.

Powołując się na treść art. 4 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (tekst jedn. Dz. U. z 2018 r., poz. 1924 ze zm.) Sąd pierwszej instancji stwierdził, że prawo do emerytury pomostowej, z uwzględnieniem art. 5-12, przysługuje pracownikowi, który spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) urodził się po dniu 31 grudnia 1948 r.,
- 2) ma okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat,
- 3) osiągnął wiek wynoszący co najmniej 55 lat dla kobiet i co najmniej 60 lat dla mężczyzn,
- 4) ma okres składkowy i nieskładkowy, ustalony na zasadach określonych w art. 5-9 i art. 11 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i co najmniej 25 lat dla mężczyzn,
- 5) przed dniem 1 stycznia 1999 r. wykonywał prace w szczególnych warunkach lub prace w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych,
- 6) po dniu 31 grudnia 2008 roku wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3;
- 7) nastąpiło z nim rozwiązanie stosunku pracy.

Natomiast zgodnie z art. 49 prawo do emerytury pomostowej przysługuje również osobie, która:

- 1) po dniu 31 grudnia 2008 roku nie wykonywała pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3;
- 2) spełnia warunki określone w art. 4 pkt. 1-5 i 7 i art. 5-12 ;
- 3) w dniu wejścia w życie ustawy miała wymagany w przepisach, o których mowa w pkt 2, okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3.

Sąd zaznaczył, że prawo do emerytury pomostowej jest uzależnione od łącznego spełnienia wszystkich warunków przewidzianych w przytoczonych wyżej przepisach. W niniejszej sprawie bezspornym jest, że wnioskodawca urodził się po dniu 31 grudnia 1948 r. (w dniu(...)), ukończył 60 lat (w dniu (...).), na dzień 1 stycznia 1999 roku posiada staż ubezpieczeniowy wynoszący co najmniej 25 lat (39 lat, 7 miesięcy i 24 dni) oraz rozwiązał stosunek pracy. Wnioskodawca nie był ponadto zobligowany do spełnienia warunku wykonywania po dniu 31 grudnia 2008 r. pracy w warunkach szczególnych lub szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych z uwagi na treść art. 49 tejże ustawy.

Sąd Okręgowy wskazał, iż stosownie do definicji zawartej w art. 3 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych, prace w szczególnych warunkach to prace związane z czynnikami ryzyka, mogące z wiekiem z dużym prawdopodobieństwem spowodować trwale uszkodzenie zdrowia, wykonywane w szczególnych warunkach środowiska pracy, determinowanych siłami natury lub procesami technologicznymi, stawiające przed pracownikami - mimo zastosowania środków profilaktyki technicznej, organizacyjnej i medycznej - wymagania przekraczające poziom ich możliwości, ograniczony w wyniku procesu starzenia się jeszcze przed osiągnięciem wieku emerytalnego, w stopniu utrudniającym ich pracę na dotychczasowym stanowisku. Wykaz tych prac określa załącznik nr 1 do ustawy. Z kolei pod pojęciem prac o szczególnym charakterze ustawodawca rozumie, zgodnie z art. 3 ust. 3 ustawy, prace wymagające szczególnej odpowiedzialności oraz szczególnej sprawności psychofizycznej, których możliwość

należytego wykonywania w sposób niezagrażający bezpieczeństwu publicznemu, w tym zdrowiu lub życiu innych osób, zmniejsza się przed osiągnięciem wieku emerytalnego na skutek pogorszenia sprawności psychofizycznej, związanego z procesem starzenia się. Wykaz prac o szczególnym charakterze określa załącznik nr 2 do ustawy.

Sąd podkreślił, że ustawa o emeryturach pomostowych zawiera znacznie węższy zakres prac kwalifikowanych jako prace w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze, niż rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Wykazy prac świadczonych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i ust. 3 ustawy o emeryturach pomostowych zawarte są w załącznikach do tej ustawy.

Sąd pierwszej instancji podnosił, że w załączniku nr 1 do ustawy o emeryturach pomostowych, pod poz. 4-7, jako prace w warunkach szczególnych, wymienione są prace bezpośrednio przy zalewaniu form odlewniczych, transportowaniu naczyń odlewniczych z płynnym, rozgrzanym materiałem (żeliwo, staliwo, metale nieżelazne i ich stopy), prace bezpośrednio przy ręcznej obróbce wykańczającej odlewy: usuwanie elementów układu wlewowego, ścinanie, szlifowanie powierzchni odlewów oraz ich malowanie na gorąco, prace bezpośrednio przy obsłudze wielkich pieców oraz pieców stalowniczych lub odlewniczych, prace murarskie bezpośrednio w piecach hutniczych, odlewniczych, bateriach koksowniczych oraz w piecach do produkcji materiałów ceramicznych.

Odnośnie pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze Sąd stwierdził, że okres sporny od dnia 29 grudnia 1983 r. do dnia 1 grudnia 1999 r. wynosi łącznie 15 lat, 11 miesięcy i 3 dni. Po odliczeniu od niego okresów przebywania przez wnioskodawcę na urloпах bezpłatnych (łącznie 1 rok i 22 dni), okres wykonywania pracy przez wnioskodawcę stanowi 14 lat, 10 miesięcy i 19 dni. Zatem nawet przy ustaleniu, że była to praca w warunkach szczególnych wymieniona w Wykazie A, Dział XIV. Prace różne, poz.25 – bieżąca konserwacja agregatów i urządzeń oraz prace budowlano – montażowe i budowlano – remontowe na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie, to skarżący nie wykazał, że pracował w warunkach szczególnych co najmniej przez 15 lat. Również inne okresy zatrudnienia wnioskodawcy nie dają podstaw do uznania, że skarżący świadczył pracę w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze. W toku procesu nie było ponadto podnoszone, że wykonywana w innych okresach przez wnioskodawcę praca spełniała wymogi, jakie stawiają przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 grudnia 1983 r. (Dz. U. nr 8, poz. 43).

Wobec powyższego Sąd Okręgowy uznał, że wnioskodawca nie spełnił łącznie wszystkich przesłanek z art. 4 w/ w ustawy o emeryturach pomostowych, ponieważ nie posiada okresu pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze wynoszącego co najmniej 15 lat.

Z opisanych względów, w oparciu o powyższe przepisy w zw. z art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., Sąd pierwszej instancji oddalił odwołanie ubezpieczonego.

Apelację od przedmiotowego wyroku złożył M. G. zaskarżając orzeczenie w całości i zarzucając:

1. naruszenie przepisów prawa procesowego, tj.:

a) art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 299 k.p.c. poprzez dokonanie oceny wiarygodności i mocy dowodów bez wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego w sprawie i dowolne przyjęcie wbrew zeznaniom wnioskodawcy, iż zakres powierzonych mu czynności w ramach stosunku pracy podczas całego jego zatrudnienia w Zakładzie Usług (...) Sp. z o.o., tj. w okresie od 29 grudnia 1983 r. do 31 marca 2000 r. nie kwalifikował do uznania, iż wykonywał on pracę w warunkach szczególnych również w rozumieniu załącznika nr 1 do ustawy o emeryturach pomostowych;

b) art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 258 k.p.c. poprzez dokonanie oceny wiarygodności i mocy dowodów bez wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego w sprawie i dowolne przyjęcie wbrew zeznaniom powołanych w sprawie świadków, iż zakres powierzonych wnioskodawcy czynności w ramach stosunku pracy podczas całego jego zatrudnienia w Zakładzie Usług (...) Sp. z o.o., tj. w okresie od 29 grudnia 1983 r. do 31 marca 2000 r.

nie kwalifikował do uznania, iż wykonywał on pracę w szczególnych warunkach również w rozumieniu załącznika nr 1 do ustawy o emeryturach pomostowych;

2. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 49 w zw. z art. 4 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych poprzez błędne uznanie, że wnioskodawcy nie przysługuje prawo do świadczenia emerytalnego z uwagi na brak wskazania przez ubezpieczonego, iż nie spełnił on warunku wykonywania przed rokiem 2008 co najmniej przez 15 lat pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu ustawy o emeryturach pomostowych, pomimo iż faktycznie wykonywał on pracę opisaną jako praca w warunkach szczególnych pod pozycją nr 6 załącznika nr 1 do ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych.

W uzasadnieniu apelujący podnosił, że ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż praca wnioskodawcy polegała na nieprzerwanym czyszczeniu i konserwacji elementów wentylacyjnych pieców odlewniczych. Praca ta odbywała się w bardzo ciężkich warunkach związanych z wysokim zapyleniem oraz bardzo wysoką temperaturą. Przez pracodawcę została ona uznana za pracę w warunkach szczególnych. Praca ta winna zatem zostać zakwalifikowana jako praca przy piecach odlewniczych, o której mowa pod pozycją nr 6 w załączniku nr 1 do ustawy o emeryturach pomostowych. Wszystkie przesłuchane w sprawie osoby zeznały przy tym, że ubezpieczony wykonywał tę samą pracę od początku do końca zatrudnienia, czyli do dnia 31 marca 2000 r., czego bezpodstawnie nie uznał Sąd pierwszej instancji.

Wskazując na powyższe zarzuty i okoliczności M. G. domagał się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez przyznanie mu prawa do emerytury pomostowej oraz zasądzenia od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Apelacyjny podziela zarówno ustalenia faktyczne, jak i rozważania prawne dotyczące meritum sprawy zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, jeżeli uzasadnienie orzeczenia pierwszoinstancyjnego, sporządzonego zgodnie z wymaganiami art. 328 § 2 k.p.c. (obecnie art. 327¹ § 1 k.p.c.), spotyka się z akceptacją sądu drugiej instancji to wystarczy, że da on temu wyraz w treści uzasadnienia swego orzeczenia, bez powtarzania szczegółowych ustaleń faktycznych i wnioskowań prawniczych zawartych w motywach zaskarżonego orzeczenia.

W ocenie Sądu drugiej instancji Sąd Okręgowy nie dopuścił się naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Zgodnie z treścią ostatnio powołanego przepisu, sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Dokonana przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona tylko wówczas, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu nie znajduje oparcia w zasadach doświadczenia życiowego. Taka sytuacja w niniejszej sprawie nie występuje. Ustalony w wyniku przeprowadzonej oceny dowodów stan faktyczny nie jest zresztą sporny w sprawie (poza ustaleniami dotyczącymi charakteru zatrudnienia wnioskodawcy po dniu 1 grudnia 1999 r., co z kolei nie miało znaczenia dla rozstrzygnięcia).

Sformułowane w apelacji zarzuty naruszenia prawa procesowego w postaci art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 299 i art. 258 k.p.c. sprowadzają się w istocie do zakwestionowania wnioskowania Sądu o braku uznania pracy wykonywanej przez wnioskodawcę za pracę w warunkach szczególnych w rozumieniu ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (tekst jedn. Dz. U. z 2017 r., poz. 664). Jest to więc kwestia dokonanej przez Sąd oceny prawnej, a właściwie subsumpcji ustalonego stanu faktycznego pod wyinterpretowaną w drodze wykładni przepisów ustawy normę prawną. Problem kwalifikacji zatrudnienia ubezpieczonego (przy nieistnieniu wątpliwości odnośnie charakteru i wymiaru czynności pracowniczych podejmowanych przez odwołującego) dotyczy stosowania prawa

materialnego, co znalazło wyraz w zarzucie apelacji odnoszącym się do naruszenia tego prawa przez Sąd pierwszej instancji.

Także ten zarzut nie może być jednak uznany za uzasadniony.

Mający zastosowanie w niniejszej sprawie art. 49 ustawy o emeryturach pomostowych łagodzi restrykcyjne przesłanki nabycia prawa do emerytury pomostowej wynikające z art. 4 cytowanej ostatnio ustawy, jednakże osoba ubiegająca się o prawo do przedmiotowego świadczenia, która nie kontynuuje pracy w warunkach szczególnych lub szczególnym charakterze, może je nabyć tylko wówczas, gdy istnieją podstawy do zakwalifikowania jej dotychczasowego stażu pracy jako pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych. Jak słusznie stwierdził przy tym Sąd Okręgowy ustawa o emeryturach pomostowych zawiera znacznie węższy zakres prac kwalifikowanych jako prace w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze niż rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. 1983 r., Nr 8, poz. 43).

W ocenie apelującego wykonywana przez niego w spornym okresie praca operatora urządzeń klimatyzacyjnych i odpylających stanowi pracę opisaną pod pozycją nr 6 załącznika nr 1 do ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych, tj. pracę bezpośrednio przy obsłudze wielkich pieców oraz pieców stalowniczych lub odlewniczych. Z takim twierdzeniem zgodzić się nie można. Charakter wykonywanego przez wnioskodawcę zatrudnienia nie odpowiada wskazanej wyżej pracy w warunkach szczególnych. Sprawdzanie i czyszczenie urządzeń wentylacyjnych, wymiana filtrów, membran, rękawów, czy zbieranie osadzającego się pyłu nie jest pracą **bezpośrednio** przy obsłudze wielkich pieców oraz pieców stalowniczych lub odlewniczych. Urządzenia klimatyzacyjne czy wentylacyjne, których obsługą zajmował się odwołujący nie stanowią wielkich pieców, pieców stalowniczych lub odlewniczych, nawet jeśli ich rolą jest odpylanie pomieszczeń, w których znajdują się przedmiotowe piece. Zatrudnienie wskazane pod pozycją nr 6 załącznika nr 1 do ustawy o emeryturach pomostowych może być uznane za pracę w warunkach szczególnych tylko wówczas, gdy odbywa się „bezpośrednio” przy obsłudze wielkich pieców oraz pieców stalowniczych lub odlewniczych, a nie jest powiązane z funkcjonowaniem takich pieców.

Zarzuty apelacji okazały się zatem chybione, a Sąd Okręgowy słusznie przyjął, że M. G. nie spełnił przesłanki określonej w art. 49 pkt 3 w zw. z art. 49 pkt 2, art. 3 ust. 1 i 3 oraz art. 4 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych, tj. posiadania 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu tejże ustawy.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację ubezpieczonego.